

[Arbejdsministeren.]

de fleste af de i henhold til ferieloven godkendte ferieoverenskomster.

Som bekendt har arbejdsministeriet for nylig nedsat et udvalg, der også skal se på eventuelle ændringer i ferieloven. Jeg går ud fra, at dette udvalg også vil søge at belyse, om der er behov for yderligere eller andre regler end de gældende til sikring af lønmodtageres feriegodtgørelse. Jeg finder det rigtigt at afvente resultatet af udvalgets arbejde, inden jeg tager stilling til, om ændrede regler er påkrævet.

Af Kai Moltke til finansministeren (7. august 1967):

„Agter ministeren at gribe ind over for misbrug af afskrivningsreglerne — subsidiært skærpe disse — ved investeringer i de såkaldte anpartsrederier, specielt når disse til skade for beskæftigelsen på danske værfter bestiller deres skibe i udlandet, og er formålet med de anvendte metoder ikke en klar omgåelse af ellers normal skattelovgivning?“

Når jeg ønsker at rejse spørgsmålet, er baggrunden, at jeg er kommet i besiddelse af materiale, som jeg er vidende om tidligere, men uden resultat, mig bekendt, er blevet tilstillet finansministeren. Det drejer sig om en orienteringsskrivelse eller investeringsreklame, der til interesserede er udsendt af hr. skibsreder A. Audun Poulsen, Klampenborg, med opfordring til tegning af såkaldte anpartar i rederier, og hvor der reklameres med de store muligheder for skattefradrag og afskrivning ved tegning af anparte formelt lydende på kr. 50.000 i de to rederier K/S AHMOS og K/S BYMOS. Begge er registreret som kommanditselskaber med dertil hørende regnskabsprivilegier, og hvor anpartshaverne kun er ansvarlige for de indbetalte beløb.

For straks at dokumentere, at de lovede skatte- og afskrivningslettelser ikke har til formål at gavne beskæftigelse og virksomhed på danske værfter, skal jeg af den udsendte orientering side 2 citere: „Rederierne har ved tysk værft kontraheret 2 fuldt moderne køleskibe til en meget fordelagtig pris på godt DM 4.000.000 pr. stk. og yderligere betinget sig tysk statsstøtte til kontrakterne, og da skibene er helt moderne udrustet i

enhver henseende og løber en fart på 15 knob, skulle disse være konkurrencedygtige i lang tid fremover. Skibene bliver leveret til K/S AHMOS i januar 1968 og til K/S BYMOS i juli 1968.“

Altså oplagt statsfavoriseret konkurrence med kriseramt dansk værftsindustri midt under B & W-misere, med truslerne om tusinder af afskedigelser ved likvidering af værftsafdelingen med dens køleskibsspecialitet.

Formålet med nævnte rederier, der blev stiftet i juli 1966, er også tydeligt nok angivet i investeringsorienteringen, hvor det hedder: „Tanken med disse rederier var en art „folkerederier“, således at den skattemæssigt hårdt ramte gruppe i indtægtsklassen fra kroner 60.000 og derover, og som normalt ingen mulighed har for skattelettelse, kunne nyde godt af investering i rederierne. Derfor blev anparterne sat til en i forhold til skibsværdierne ret beskedent størrelse, nemlig kr. 50.000, men samtidig blev det bestemt, at der ikke indbetales mere end i alt kr. 15.000 for hver anpart, og at denne indbetaling kunne ske i tre rater, som betales med sidste rate inden skibets aflevering.“

Orienteringen fortsætter meget sigende: „Ikke desto mindre kan man straks fra det øjeblik, at anparten er erhvervet, i sin skattemæssige indtægt afskrive på anpartens fulde beløb: kr. 50.000 — således 15 pct. pr. år indtil skibets levering og derefter 30 pct. pr. år på anpartens saldværdi.“

I nævnte orientering konkluderes fuldstændig kynisk, at det i virkeligheden er skattevæsenet, der skal udrede „investeringerne“ af denne tvivlsomme art, så at skattebyrder overvælttes på andre og dårligere stillede. Det hedder nemlig i orienteringen ordret:

„Som De således kan forstå, er det i hovedsagen skattevæsenet, der betaler investeringen gennem den skattelettelse, De får, og tanken er på denne måde, at der i løbet af en mindre årrække opspares en kapital for det beløb, De ellers ville have betalt til skattevæsenet. . . . På den anden side må De ikke betragte investeringen som et middel til at tjene mange penge hurtigt, men derimod som et middel til en opsparing af en formue, der ellers i hovedparten skulle have været betalt til skattevæsenet,“